

Вічний Шукач раптово зупинився, ніби прислухаючись до чогось. Йому здалося, немовби якийсь ледве чутний голосок покликав його.

Він придивився і враз побачив у траві потертий шкіряний гаман.

— Якийсь бідняк, мабуть, загубив, — пробурмотів Вічний Шукач і застромив гаман за пояс. — Ну нічого, спохопиться, знає, куди прийти. І для мене радість повернути хазяїнові пропажу. О, а це що дзвенить? Та як дивно — тоненько-тоненько...

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Розділ 2

Скляна принцеса

— Вене, нумо гратися в солдатики, — запропонувала Венні та сіла поряд із хлопчиком на ослін. Хоча, по правді, їй більше кортіло бавитися в ляльки.

— Е, ні, бавитимемось у ляльки, — заперечив Вен, але насправді йому більше кортіло погратися в солдатики.

Звідкись здалеку почувся сміх, легкий і дзвінкий, мов різдвяні дзвіночки. Вен визирнув у вікно.

— Венні, а йди-но сюди! Та хутчій! — покликав він схвильовано. — Хто це, дивися!

Повз їхню оселю вулицею проходила прозора дівчинка. Її сукенка, здавалося, була зіткана з краплинок срібного дощу. На голові в дівчинки виблискувала маленька, ледве помітна примарна корона.

Дівчинка обернулася. Дивна, лукава і водночас ваблива усмішка промайнула на її вустах. Забринів тихий, схожий на дзюркотіння холодного гірського струмка, сміх.

— Дивися, — прошепотіла Венні. — Мені здається, вона схожа на мене! І волосся таке саме кучеряве.

— Тільки в неї воно золоте, а в тебе руде, — заперечив Вен.

— А очі? Точнісінько як у мене. І вії такі самі довгі.

— Ні. — Вен ще дужче вистромився з вікна. — Скажеш таке! У неї очі блакитні. А в тебе — сірі. На ногах у неї золоті черевички, а в тебе...

Венні мимоволі спустила очі на свої босі ноги. Вони були брудні, а між пальцями застрягла тонка зелена бадилінка, адже вона вранці бігала босоніж по траві.

— Ти тільки поглянь на її корону! — захоплено вигукнув Вен. — Одразу видно, це справжня принцеса. Вона вся немов із золотого скла. — Вен мигцем глянув на Венні та знову обернувся до вікна. — Хіба можна вас порівняти? Вона така гарна, а ти...

— А я? — плачучи, повторила Венні. — Ти все брешеш, капосний хлопчиську! Там лише якась безглузда тінь. Там нікого немає!

Не тямлячи себе від образи й горя, Венні вискочила надвір і схопила каменюку, що лежала біля порога.

Прозора принцеса озирнулася. Тепер її усмішка була глузливою і недоброю.

— Геть звідси! — плачучи, закричала Венні. — Лиха мара! Ти навмисно дратуєш нас. Пощезни! Забирайся!

Венні розмахнулася та щосили жбурнула камінь навздогін прозорій принцесі.

Почувся тихий дзенькіт, ледве чутний сміх, і все зникло, мов ніколи й не було. Розтанула сукня, потьмяніла і згасла блискуча корона.

— Що ти накоїла! Навіщо? — Вен вибіг на вулицю, гнівно стискаючи кулаки. Ще мить, і він би напевно ляснув Венні. Але та розпачливо скрикнула, і Вен опустив руки.

— Ти просто заздриш їй. Бо ти не така вродлива! — насмішкувато дивлячись на неї, промовив Вен. — Хто ти така? Проста дівчинка у старій сукні, а вона...

Вен рвучко обернувся й пішов геть, застромивши руки в кишені.

Нічого не бачачи від сліз, Венні повернулася до хатки.

— Вене, — сумно прошепотіла вона. — Як ти міг?

— Не клич Вена, любя, — почувла Венні позаду себе тихий, але владний голос. — Коли ти будеш таким хлопчиськом, як побитий пес приповзе до твоїх ніг!

Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Венні здригнулася та рвучко обернулася. Посеред кімнати стояв високий на зріст чоловік. Обличчя незнайомця здавалося смаглявим, темним, немов зугленим. Одна брова була вища за іншу. Але найстрашнішими були його очі. Здавалося, в них оселилася непроглядна ніч. Дві темні цівки мороку клубочилися та цідилися з їх бездонної глибини.

Незнайомець був одягнений, як багач, у чорний оксамит. Косо зрізаний плащ, мов крило кажана, спадав аж до землі.

— Схоже, ти боїшся мене, мила дівчинко? — вкражливо запитав незнайомець. — Даремно, зовсім даремно. Повір, я не заподію тобі нічого лихого. Слухай мене уважно. Я хочу, щоб ти стала принцесою! Маленькою принцесою.

— Хто? Я? — у душі Венні похололо. — Ви жартуєте, пане?

— Ти житимеш у справжньому палаці, — малював чудові картини незнайомець. — Щодня ти вдягатимеш нову сукню, ошатнішу за попередню. А на голові твоїй сяятиме корона із самоцвітами. — Трохи помовчавши, незнайомець стиха додав: — Але за це ти мусиш мені дещо віддати.

— Віддати? Що саме? — Венні раптом відчула, як її обсіпало морозом.